

T

Z P R A V O D A J

N Á R O D N Í R A D Y S F Ř

2006 - 2009

ČÍSLO 5

KVĚTEN - ČERVEN 2007

Fiat

Kdybychom chtěli přemýšlet a meditovat o Panně Marii, o jejím životě, místě a významu v dějinách světa, v dějinách spásy, asi bychom nebyli nikdy hotovi. Každá taková myšlenka, každý pohled přináší něco nového, něco inspirujícího, něco poučného pro osobní život každého z nás.

Z Písma svatého toho o Panně Marii mnoho nevíme. Zůstává neustále jakoby v pozadí, ve stínu svého Syna. Navenek tomu tak skutečně je, ale ve skutečnosti je Maria plně účastna Ježíšova pozemského života včetně jeho vykupitelské oběti. A přestože zůstává celý život tichou a pokornou služebnicí Páně, již v době své návštěvy u příbuzné Alžběty v prorockém duchu o sobě prohlašuje:

„Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný.“ (Lk 1,48-49)

Jaké že to jsou veliké věci?

1. Od počátku své existence byla uchráněna dědičné viny.
2. Počala jako Panna a Pannou zůstala.
3. Porodila Syna Božího a stala se vpravdě Bohorodičkou.

Poslední velikou věc udělal Bůh s Pannou Marií po skončení jejího pozemského života: vzal ji s duší i tělem do nebeské slávy. A v této slávě Maria nezapomíná na svoje bratry a sestry dosud putující po této zemi a stává se jim horlivou přímlovkyní a prostřednicí Božích milostí. Jakou moc má přímlova Matky u Božího Syna, můžeme poprvé vidět již na svatbě v Káně galilejské, kdy Ježíš na její prosbu (byť ústy nevyslovenou) zachránil situaci svatebčanů a proměnil vodu ve víno.

Na příkladu Panny Marie můžeme jasně poznat, že velikost člověka nespočívá v tom, co sám svým rozumem, schopnostmi a silami dokáže, ale v tom, co s ním udělá ke své cti a slávě Bůh. Člověk často svojí vůlí a svým jednáním Bohu vyložené překáží. Ne tak Maria. Ta se zcela odevzdala Boží vůli a svým „fiat“ umožnila, aby na ní Bůh naplno projevil svoji moc.

Pro toto naprosté odevzdání se Bohu, který tak může bez překážek jednat a působit, je Maria hodna naší úcty a chvály. Zároveň se stává naším vzorem. Bůh totiž touží udělat veliké věci s každým z nás. Vždyť proto nás stvořil, pro něj existujeme. Ale není to možné bez naší svobodné spolupráce. Musíme mu to napřed dovolit. Kdo z nás dokáže Bohu dnes a denně říkat své svobodné a bezpodmínečné „fiat“? Bud' jej vůbec nepotřebujeme, anebo jej zavalujeme spíše svými vlastními touhami, přáními a představami bez ohledu na to, abychom hledali jeho skutečnou vůli.

Mariino „fiat“ bylo úplné, stoprocentní. A Bůh bezprostředně jednal. Kéž by i naše prosba „bud' vůle tvá“, kterou tolikrát opakujeme v modlitbě Páně, byla skutečně upřímná a bez postranních úmyslů, bez omezujících podmínek. Tehdy je s námi Bůh připraven udělat veliké věci zrovna tak jako s Pannou Marií. A pokud se nám takové odevzdání do Boží vůle ještě nedaří, pokud máme strach zříci se vlastních představ a mnohdy velmi egoistických přání, prosme o pomoc a přímlovu tu, která to dokázala – Pannu Marii. Tudy vede cesta k vnitřnímu pokojí, tudy vede cesta ke skutečnému štěstí, po kterém každý člověk bytostně touží. Nebraňme Bohu, aby s námi udělal veliké věci, ke kterým jsme stvořeni.

Jan Pečený OFS

Sedmnáctileté odhlédnutí

Rozhovor s pražským arcibiskupem Kardinálem Miloslavem Vlkem (výběr)

Jelikož jsem si v dosavadní mediální agendě spojené s Vaší pětasedmdestátkou, Otče kardinále, všiml sice řady spekulací o tom, kdo Vás vystřídá na Vojtěchově stolci pražského arcibiskupa, ale zatím žádného solidního pokusu vyhodnotit reálně oněch sedmnáct let Vaší biskupské služby – z toho šestnáct právě na tomto Vojtěchově stolci – pokusím se teď obrátit pozornost právě na toto téma. Na rozdíl od spekulací, kdože se stane pražským arcibiskupem po Vás, se tady budeme moct opírat o skutečná fakta. Takže – než se začneme jednotlivými oblastmi Vašeho působení zabývat podrobněji – zkuste prosím sám toto období charakterizovat několika „klíčovými slovy“:

Kdybych měl velmi jednoduše shrnout celé období – byl to východ z Egypta - **exodus**, vyjití ze situace, v níž hrozila „etnická“, u nás „náboženská čistka“. Pádem komunismu začal pro nás „exodus“ do nové země. Mnoho podobností bychom mohli tady nalézt. 40 let trval velký „přechod“ přes poušť do „zaslíbené“ země svobody. V poušti dokonce vymřely dvě generace egyptské poroby. Nepřešli jsme ihned z poroby rovnou do zaslíbené země svobody, ale k ní teprve putujeme.

S jakým předsevzetím ohledně pastýřské služby jste přijímal službu biskupa – tehdy českobudějovického?

Měli jsme tehdy v zádech dvě silné zkušenosti ze života církve: jednak zkušenost s církví „v podzemí“, množství menších skupinek po horách, po chaloupkách, kde jsme zažívali živé společenství církve, často i bez kněze, protože to nebylo vždy možné, a druhá zkušenost – církev kontrolovaná ve veřejných prostorách kostelů, kde nebylo možné vytvářet tak bezprostřední živé společenství, zvláště ne s mládeží, kde se laici schovávali za sloupem a v koutech kostela a z důvodů politických a ideologických museli zůstat pasivním prvkem ve společenství. A tak tehdy (nejen pro ty zkušenosti) jsem měl vizi obnovit aktivní roli laiků v církvi nebo jinak řečeno: vytvářet „úplný“ Boží lid, tzn. společenství věřících, jáhnů, kněží, biskupů i všech laiků, kde každý by měl a aktivně naplňoval své poslání v církvi. Tak jsem to řekl novinářům ve svém prvním interview, když jsem se v den svého jmenování vracel z okružní cesty po Rakousku.

Změnil na tom něco Váš přesun do Prahy?

Můj přesun do Prahy na tomto programu v podstatě nic nezměnil, ale vize byla obohacena o nové zkušenosti dalších skupin v církvi, které nebylo možné v době komunismu vždy lehce propojovat, koordinovat a vyměňovat si zkušenosti. Byl tu intelektuální „trust“ života církve, další zkušenosti z „podzemí“ atd. V novém prostředí tu však bylo i mnoho problémů ... Bylo třeba se orientovat.

Překvapilo Vás něco, když jste se tím začal zabývat z pozice biskupa?

Překvapilo mě více věcí, třeba to, že je nás poměrně málo. V komunismu nebyl přesný přehled. Režim se nás dosti bál, protože si myslel, že je nás hodně. Ale najednou při tak široké svobodě a možnostech, které se otevřely, jsme viděli, že je nás na všechny ty úkoly opravdu málo. Aktivní laici se tak trochu rozprchli do různých koutů široké svobody... A pak mě překvapila další věc: že ta čtyřicetiletá tvrdá „pedagogika rozkladu“ církve, aby nebyla společenstvím, byla tak úspěšná a přinesla tak smutné plody u laiků a zvláště u kněží... Došlo mi, že je třeba opravdu „přeformovat“ tuto generaci...

Oč se opírá Vaše přesvědčení o klíčové roli laiků pro život církve v přítomnosti a tím více v budoucnosti?

To moje přesvědčení se opíralo jistě o krásné zkušenosti se živou církví v malých skupinách v době komunismu a o nedostatek živého společenství mnohde ve farnostech... Ale klíčový byl duch 2. vatikánského koncilu, který otevřel církvi dveře z ghetta a narýsoval plán živého, aktivního, spoluzodpovědného lidu Božího tvořeného všemi v církvi – laiky i kněžími, v němž každý plní svůj úkol, podle svého povolání, jak už jsem o tom hovořil.

Dařilo se Vám pro něj získat kněžské spolubratry i samotné laiky? Z vnějšku to vypadá, že zatím moc ne. V čem je hlavní potíže?

Společenství církve, kněží i laici, je hodně pluralitní. Jsou tu ti, kteří to chápou sami, stačí slovo a oni jdou. Ale jsou tu i ti, na kterých se věk i dlouhá doba komunismu tvrdě podepsala, a ti se nechtěli myšlenkově moc „hýbat“. Samozřejmě něco jiného je uznávat dobré myšlenky a jiná věc je začít je iniciativně uskutečňovat. Přesto lze na tu otázku odpovědět „ano“, z velké části ano. Je však třeba vidět, že to je záležitost organická, věc postupného růstu, a to někdy růstu pomalého. Zdá se mi, že někdy více chápali laici se zkušeností z doby komunismu, než ti druzí.

Bylo zapotřebí vést či vychovávat ke spolupráci ty, kteří museli být po 40 let doby komunismu více méně pasivní částí církve. A to se krok za krokem ve farnostech dalo. Neříkám, že ten proces je u konce, je v běhu, je to prostě růst – a ten vždycky potřebuje čas. Laici mnohde ve farnostech spolupracují nejrůznějším způsobem s farářem, v pastorační radě, v ekonomické radě, v charitě atd. Jestli se to z vnějšku nezdá, je třeba přihlídnout blíže a podívat se konkrétněji na určité výsledky, na řadu malých kroků, které jsou znatelné. Je to spíše jako krásná mozaika než rozmáchané tahy štětcem na obraze holandských mistrů. O některých konkrétních plodech se zmiňuji při odpovědi na následující otázku.

Lidé – a to bez ohledu na to, jestli jsou či nejsou členy církve – si častokrát představují, že biskup, natož arcibiskup a kardinál, „zavelí“ – a všichni „podřídí“ katolíci v jeho diecézi se obrazně řečeno „postaví do pozoru“. Jak je to ve skutečnosti?

K této otázce bych řekl širší odpověď. Často věřící, a tím spíše ti, kteří nejsou tak uvnitř, mají velmi zkreslené představy o církvi. To zkreslení je dvojího druhu. Jednak mnozí vidí církev jako „zahrádkářský spolek“, tzn. jako instituci vedle mnoha jiných, a nepočítají s tím, že církev není pouze institucí, že má zcela jiný charakter. Není založena na naší „výtečnosti“, na výkonech svých členů, ale na Bohu, který volí „to, co je slabé, aby zahanbil to, co je silné“. Církev je společenstvím, navíc velice zvláštním: Věříme, že tu působí – jak Kristus slíbil – Duch Boží, který dává světlo a sílu, tedy je tu prvek Boží – Boží slovo, zjevení, svátosti. To vytváří takový charakter církve, který nelze vtěsnat do termínů odvozených ze zkušenosti civilních organizací, založených na jiných principech. Ačkoliv i v církvi se o některých důležitých skutečnostech hlasuje (například o koncilních dokumentech, kde se vyžaduje velice silná většina, nebo hlasováním se konec konců určuje i papež), přesto není formou řízení v církvi demokracie.

Církev má hierarchické zřízení dané Kristem, v čele např. diecéze je biskup ustanovený papežem. Hierarchický princip ovšem není monarchický či jinak autokratický. Biskup má „moc“ a dary Ducha k vedení, ale není monarcha, který nařídí a vše „skáče“. To je totiž druhý omyl. Od nejvyšších míst až po biskupa platí o vedoucích osobách Ježíšovo slovo „a vy všichni jste bratři“. I papež rozhoduje po četných konzultacích na nejrůznějších rovinách. Biskup má k ruce odborníky v kurii, svou biskupskou radu, a je dokonce v některých rozhodnutích vázán výslovně podle kanonického práva ekonomickou radou, kněžskou radou a sborem konzultorů. Pak samozřejmě rozhodne a nařídí, ale nikoliv bez této bratrské spolupráce. Tím spíše je pak nutná bratrská spolupráce všech – většinou laiky počínaje – pro naplňování toho rozhodnutí.

Opakovaně jsem se mohl při setkáních s představiteli nekatolických církví přesvědčit, že Vás jako partnera ekumenických snah velmi rádi akceptují. Jak to vidíte Vy ze své strany?

Myslím, že Vámi vyslovený názor odpovídá skutečnosti. Ekumenickými styky v České biskupské konferenci je pověřen otec biskup Radkovský a i z jeho strany je současný stav pocíťován jako pozitivní. Někdy trochu vážně partnerské vzájemné informování o tom, co se děje v určité církvi nebo v Ekumenické radě a co by se mohlo týkat i jiných církví. Při setkávání na lednovém modlitebním týdnu za jednotu křesťanů i při jiných neformálních setkáních se ukazuje, že mezi „hlavami“ většiny konfesí Ekumenické rady církví a představiteli katolické církve jsou velmi dobré vztahy i osobní přátelství. Jistě jsou i nepatrné výjimky.

Zatímco „ekumeně na vrcholcích“ se docela dobře daří, vypadá to, jako by „ekumena na bázi“ – tedy mezi konkrétními věřícími a farnostmi po velkých nadějích z období před rokem 1989 poněkud „zamrzla“. Je to tak? A jak tedy dál?

V tom máte zcela pravdu. Je to otázka rozvíjení ekumenismu v jednotlivých církvích, setkávání se na modlitbách na „bázi“, na biblických hodinách, hostování v kázání atd. Záleží na jednotlivých představitelích. Ale stejně – a možná ještě víc – na každém konkrétním věřícím. Nejde o deklarace, ale o skutečnou žitou křesťanskou jednotu.

My jako většinová církev bychom na to neměli zapomínat.

Papež Jan Pavel II. uskutečnil celou řadu průlomových kroků i v oblasti mezináboženského dialogu – zejména vůči Židům a muslimům. Mnozí katolíci mu to ale zazlívají. Jaký je Váš osobní postoj k tomu?

Můj postoj je tu naprosto jednoznačný a pevný: o tom, že postup Jana Pavla II. byl správný, není pochyb. I my jsme papeže následovali v jeho omluvě za některé nedobré činy katolických křesťanů v minulosti. Kritiky papežových kroků vyrůstají z nezralého postoje některých věřících nebo proudů v církvi, které se nechtějí smířit s tím, co Duch sv. na 2. vatikánském koncilu své církvi vnukal. Uzavřenost ani povýšenost stejně jako neschopnost pokání není pozicí, která by měla budoucnost. Zejména ne proto, že v jejich kořeni je strach – a ten se těžko snáší s Duchem Božím.

Evropa evidentně stůně na nedostatek naděje a tím i elánu. Dokázal byste na to naordinovat účinnou terapii, která by se neomezila na slogan, že „Evropa potřebuje duši“ (na který jsou už mnozí značně alergičtí?)

Zkusím to. Základem té terapie je, že léčení nemůže začít změnou struktur (jak si to ostatně představoval Marx a jeho následovníci), ale změnou srdcí konkrétních lidí – to je totiž recept Ježíšův. Evropě chybí naděje proto, že v ní dnes žije příliš málo lidí, kteří by sami měli skutečnou naději ve svém životě. A veřejný život je toho jen zvýrazněným odrazem: Protagonisti evropského vývoje nemají – až na výjimky – zřetelně sami žádnou nebo jen malou naději ve svém osobním životě, poněvadž nemají pevný bod, o který by ji opřeli. Ten, kdo něco nemá, nemůže to ani sám dát. Je to jistě výzva pro všechny, kteří mají co říct k duchovnímu životu. Tedy pro nás křesťany v první řadě. Kdo jiný by měl už být nositelem naděje – té skutečně neotřesitelné naděje velikonoční – když ne my, křesťané. Nedostatek naděje v Evropě je tedy v první řadě nedostatkem naší vlastní naděje, křesťanské.

Myslíte si, že si členové církve uvědomují svoji podstatnou spoluzodpovědnost za svou církev i v ekonomické oblasti? Vždyť příjmy církve z pravidelných nedělních sbírek odpovídají průměru 10 Kč na účastníka mše, tedy desetkrát méně, než by byl desátek z toho nejnižšího důchodu?

Já bych tady samozřejmě mohl začít poukazovat na to, že např. v naší diecézi odvádějí farnosti příspěvky do svépomocného fondu z farních sbírek a ty peníze se pak používají u těch farností, které by se samy neuzivily. Dále snad každý měsíc je jedna účelová sbírka, např. na charitu, na bohoslovce, na misie, na svatopetrský halíř, tříkrálová sbírka atd. A kromě toho ve farnostech také opravují a starají se o svůj kostel. Čili určitá spoluzodpovědnost tu je – zejména pokud lidé předem jasně vědí, jaký je účel jejich příspěvku a mají jistotu, že skutečně na něj bude použit.

Na druhé straně nelze nevidět, že zatím jako církev i jako jednotlivci jsme si moc nepřipustili, že doba, kdy na jedné straně nás (komunistický) stát sice k ničemu nepustil a všelijak i dusil, ale současně platil rozhodující „provoz“ církve a sbírky věřících byly jen jakýmsi „vylepšením“, jsou definitivní minulostí a už se nevrátí. Svoboda, kterou jsme dostali, má prostě i svou ekonomickou zodpovědnost. A na tu nejsme zvyklí. V materiálech plenárního sněmu jsou na to téma naprosto jasná slova: finanční soběstačnost, průhledné hospodaření. To je cíl, ke kterému musíme směřovat, chceme-li být skutečně svobodní a schopní naplňovat své poslání bez podezření, že se necháme vydržovat lidmi, kteří se k církvím stavějí s nedůvěrou. Víím, že uskutečnění tohoto cíle nebude ani snadné, ani rychlé – ale je naprosto nezbytné.

Nemůžu pochopitelně v té souvislosti minout letitý evergreen nazývaný „restituce církevního majetku“. Není to – tváří v tvář reálné ekonomice církve – víc problém, který sice snadno zvedá adrenalin na té či oné straně, ale ve skutečnosti odvádějí pozornost od perspektivní ekonomické vize katolické církve (nehledě na škody, které už z toho na obrazu katolické církve v naší společnosti vznikly)?

Tady jde – a od počátku vždycky šlo – o dvě různé roviny, které se nám bohužel nikdy nepodařilo naší společnosti jasně zprostředkovat. V té první – a pro nás vždycky důležitější – šlo o otázku spravedlnosti. Tedy o to, aby bylo jasně uznáno, že se komunistický stát na církvích dopustil krutého bezpráví, které mělo mimo jiné i ekonomickou stránku – zbavení církve majetku, který nabyla způsobem naprosto legitimním (většinou šlo o dary fyzických i právnických osob v období 19. a 20. století) a který byl nezbytný pro činnost, kterou vykonávala i ve prospěch celé společnosti. A že je tedy spravedlivé, aby církve měly právo to, co z tohoto majetku zbylo, znovu vlastnit. Přitom právě tato skutečnost nebyla nikdy uznána – naopak je opakovaně zpochybňována pomocí různých právních klíčků (parazitujících na tom, že právní stav se od poloviny minulého století změnil natolik, že formálně vzato mnohdy některé formy vlastnictví, které byly běžné tehdy, dnes už neexistují – a naopak, ty formy, které jsou vyžadovány dnes, tehdy neexistovaly nebo nebyly tak využívány – situace kolem katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha je toho modelovým příkladem).

Tou druhou je rovina ekonomická. Je celkem logické, že abychom se stali plně samostatní i po stránce ekonomické (a o tom, že toto je cílový stav, je aspoň mezi biskupy už dosti dlouho shoda), je třeba vědět, z jakých zdrojů můžeme ten hospodářský model budovat, tzn. můžeme-li v nějaké formě počítat i s tím, co církvi patřilo. Pokusů tohle nějak uspokojivě vyřešit byla ze strany církvi celá řada, občas s nějakými návrhy přicházel i stát, ale zatím nic ke skutečnému řešení nevedlo. V poslední době se ustálil názor, že diecéze nebudou žádat plně naturální restituci, nechají majetek v rukou státu, ale že se bude vypočítávat nějaká renta, na jejímž základě bychom mohli např. platit kněze, provoz úřadů, atd. Řády počítají spíše s naturální restitucí. Na tom začíná být pomalu i se státem určitá shoda. Nerestituovaný a zablokovaný majetek je problém pro obec a města a ty na řešení tlačí.

Ale – abych se vrátil k jádru té Vaší otázky – je jasné, že skutečným klíčem k řešení dlouhodobě perspektivního finančního modelu života katolické církve u nás, je na jedné straně zajištění vlastní činnosti včetně mzdových nákladů duchovních a ostatních zaměstnanců církve z vlastních zdrojů (tedy především sbírek a darů doplněných výtěžky z majetku a případných asignací), na druhé odbřemenění církve od péče o památky, která dosud církev finančně vyčerpává, aniž by bylo v jejích silách se o ty památky dlouhodobě skutečně kvalitně starat. Ty památky jsou zdrojem nemalých příjmů z cestovního ruchu, jsou kulturní hodnotou pro celou společnost a podle toho by je měl v rozhodující míře financovat stát. Ve sféře služeb, kde církve se státem kooperují, by pak mělo financování být realizováno dnes již zaběhlým grantovým způsobem a specifickými dotačními programy.

V nedávném rozhovoru pro KT jste sice prozradil, že první, co uděláte, až bude Vaší žádosti papežem vyhověno, bude cesta na Vaší milovanou Šumavu. Jenomže to nejspíš nebude tak rychlé. Do čeho se tedy pustíte v následujícím roce – dopřeje-li Vám Bůh zdraví a síly?

Dokud nepřijde rozhodnutí, budu pracovat klidně dál a pokračovat v linii, která je stanovena, tzn. v prvé řadě proces obnovy farností, který je už 4 roky v běhu. Také budu pochopitelně plnit ostatní povinnosti, pastorační návštěvy farností, biřmování, vizitace atd. A samozřejmě velkou výzvou je příprava diecézní synody, která naváže na plenární sněm.

Rozhovor vedl Jiří Zajíc

Kompletní odpovědi na všech 44 otázek lze nalézt na www.kardinal.cz

Červen 2004

Soumrak nepozorovaně zakrýval obzor. Šedé mraky, které se nad námi honily celý den, začaly zprvu pomalu, ale pak stále hustěji spouštět svou dešťovou oponu. Štrádovali jsme si to se šesti kluky od nás ze školy mezi lesy a pastvinami v západním pohraničí. Zabráni do hovoru „co je Bůh?“ a „je vůbec?“ jsme déšť plně zaregistrovali až ve chvíli, kdy nám kapalo z vlasů. Odbočili jsme prudce do svahu, do hustého lesa v naději, že tam bude ještě sucho a nám se podaří rozbalit stany.

Šero pohltila hustá tma. Kluci pomalu ztráceli náladu, baterky skoro nesvítily, větší stan se ne a ne postavit. Začínalo kapat i ze stromů, nejmladší Tomáš tiše oznámil, že je mu na zvracení a nemůže dýchat. Mobily bez signálu. V dálce zahřmělo. Vidina noci v lese bez stanu – postavit ho mohl jen kouzelník, bez ohně, v hustém dešti, o hladu...

A přesto jsem cítil blízkost Boží ruky. Jakoby On nás sem zavedl, aby ukázal svou milosrdnou lásku a my pochopili totální závislost na Něm. Odevzdal jsem mu v duchu vše.

Uplynulo patnáct minut a na cestě zářil oheň a v kotlíku vřela voda. Tropiko stanu jsme naplnili jako plachtu, chybějící provázek nahradil špagát, co měl Adam místo pásku, skloněné větve smrku byly jako stvořené k ukotvení. Tomášovi se po kousku čokolády udělalo líp. A za chvíli jsme se všichni krčili nad kotlíkem špaget s kečupem, na plachtu nad námi bubnoval déšť a my všichni tu chvíli cítili jako

zázrak.

„Bůh nás má rád,“ řekl jsem klukům a vůbec to neznělo jako fráze. Každý to cítil.

Pršelo celou noc, ale my zůstali suší, najedení a naplnění. Oddělení tenounkou plachtou od živlů, chránění dvěma stromovými velikány.

A všichni v náruči Boží.

br. Jan od + František Tichý

ministr místního společenství u PMS Praha

Modlitba na prázdniny:

Pane, bez Tebe nemůžeme dělat nic. Chraň všechny své děti na prázdninových cestách, vysvobod' z každého nebezpečí a Ty sám buď naší cestou, cílem i odměnou.

Poznámka

Opakovaná výzva z minula:

Příspěvky na podporu čínských sester a bratří, s níž jsme se na vás obrátili na základě prosby Encarnacion del Pozo, generální ministryně SFR, je možno posílat na obvyklý účet českého národního společenství SFR **189969375/0300, variabilní symbol 778**, (zájemci o potvrzení pro odpis daní doplní rodné číslo jako SS), odkud budou pololetně zasilány na konto mezinárodní rady SFR. Zájemcům o přímé zasilání financí na CIOFS na požádání účet zašleme.

Z jednání Národní rady

Národní rada na svém jednání v Poříčí nad Sázavou 21. dubna 2007 mimo jiné přijala následující rozhodnutí:

(1) Celostátní akce

- d) Letošní Mariánskou pouť Prahou zajišťuje br. František Reichel s MBS Praha Spořilov. Program obohatí o informace z Franciscana International a modlitby na úmysly FI. Br. Václav navrhl zvýšit úroveň poutí v následujících letech tak, aby dostaly mezinárodní charakter. K tomu je nutno aktualizovat jejich program, který by měl

vyjadřovat náš postoj k aktuálním problémům doby v rovině lidské, křesťanské a františkánské. Poutě by měla být za něco, tj. angažovaná, oslovující, mobilizující. V roce 2008 se s přihlédnutím k výročí let 1938-1948-1968 jeví jako vhodné téma emigrace, uprchlictví a vystěhovalectví. Poutě bude 3.5.2008 začínat u kapucínů setkáním františkánské rodiny, pokračovat v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově a končit u dominikánů. Program a organizaci zajistí br. František Reichel a MBS Praha – Spořilov ve spolupráci s NR.

(2) Komunikace uvnitř i vně

- a) NM konstatoval skluz v termínech konání volebních kapitul (VK) i bratrských a pastoračních vizitací (BPV) u některých MBS, částečnou neaktuálnost současného systému evidence provádění VK i BPV a navrhl opatření ke zlepšení:
- o v letošním roce přednostně uskutečnit všechny plánované VK a odstranit současné i hrozící skluzy v jejich konání (odpovědní příslušní členové NR – patroni)
 - o následně nejpozději do konce roku 2008 odstranit skluzy v termínech BPV, při provádění BPV důsledně dodržovat zásadu provádět BPV nejdříve rok po VK a nejpozději alespoň rok před novou VK (odpovědní příslušní patroni a národní duchovní asistenti).
 - o po odevzdání zprávy má člen NR nárok na úhradu nákladů vzniklých mu zajišťováním a účastí na VK nebo BPV (jízdné, telefony, kopírování apod.), tato úhrada bude provedena paušálně částkou ve výši 300,- Kč za každou VK nebo BPV
- b) Do 30.6.2007 zpracuje br. Jiří Zajíc za spolupráce ostatních členů NR výroční zprávu NR za rok 2006

(3) Formace

- a) Formační materiály CIOFS k Roku sv. Alžběty z webových stránek www.ciofs.org bude průběžně stahovat, překládat a rozesílat členům NR s. M. Magdalena (pět prvních dílů bylo rozesláno jako příloha minule).
- b) Podzimní formační seminář se uskuteční společně s poutí na Sv. Hostýně ve dnech 21.9. – 23.9.2007. Návrh jednotného programu poutě a semináře předloží formační tým na příštím zasedání NR (závěr cyklu prof. Směkala, formace v roce sv. Alžběty) ve spolupráci s MBS Přerov. Nutno přihlídnout k BPV CIOFS. S provinciálem bří kapucínů domluví formátor celebranta na poutě na Sv. Hostýn.
- c) František Reichel ověří možnost konání dvoudenní poutě na hrad Wartburg v roce 2008 – expozice sv. Alžběta.
- d) Setkání EUFRA 19.-28.7.2007 na Slovensku na Donovaloch, podrobněji informovat ve Zpravodaji NR

(4) Hospodaření

Na vyzvu generální ministryně našeho řádu v dopise 49/02 CIOFS z 25.12.2006 o posílení financí našeho Řádu rozhodla NR jednomyslně 7 hlasy přítomných členů, že od letošního roku včetně bude naše národní bratrské společenství platit mezinárodní radě členský příspěvek na člena v plné výši tj. 1 euro.

(5) Administrativa

- a) Aktualizace stavu členů MBS bude ukončena k 31.5.2007.
- b) Domluvit tisk Řehole s br. Vomáčkou, cena, termín – do konce roku.

OPAKOVÁNÍ dvou důležitých informací

Zpravodaj:

Jak už jsme vás minule informovali, je naším záměrem po zániku Poutníka obohatit tento náš Zpravodaj o příspěvky, které by mohly napomoci hlubšímu poznání života místních společenství, stejně tak i života SFRŽ na národní i mezinárodní úrovni. Dále bychom chtěli poskytovat podněty pro konkrétní program setkání MBS a texty s určitou formační hodnotou. Jak by mohl vypadat za čas výsledek? To samozřejmě podstatně záleží i na vás, na tom, jestli nabídnete svoje zkušenosti, otázky a svědectví o hledání i nalézání františkánské cesty v dnešním světě, úspěchy a třeba i to, co se tak úplně nepovedlo – nám ostatním. Jestli budete stát o skutečný dialog, o bratrské sdílení s námi ostatními.

Současně je mimořádně důležité, aby se změnil i přístup ke Zpravodaji v těch společenstvích, kde dosud zůstal „majetkem“ ministra či jiného člena MBS, který ostatní „informoval“ o tom, co pokládal ze Zpravodaje za důležité. Ve Zpravodaji je už dnes řada článků, které není možno zprostředkovat dobře tím, že se „informuje“ o tom, co v nich je. Charakter těch článků vyžaduje, aby si je člověk skutečně sám přečetl, při jejich čtení si prožil to, co se mu autor snaží sdělit. Jde zejména o svědectví, komentáře, krátké úvahy či jiné názorové a duchovně bohaté články, které nemají „informovat“, ale formovat – a právě proto vyžadují vlastní aktivní vklad čtenáře. Prosim proto všechny, kteří mohou podpořit rozšíření Zpravodaje ke všem členům našeho SFRŽ, aby tak učinili, případně nás informovali o praktických potížích s tím spojených, které bychom se pokusili s nimi vyřešit.

Internetové stránky www.sfr.cz:

Jsme si samozřejmě vědomi toho, že pro podstatnou část našich členů internet zůstane nikdy nevyužitou možností, protože budou přesvědčeni, že už se pro ně nevyplatí, aby do jeho pořízení a seznámení se s ním investovali svůj čas a zpočátku i určité větší peníze (cca 6 až 8 tisíc do počítače + měsíční poplatky kolem 500 Kč). Těm se budeme snažit v tištěném Zpravodaji poskytnout aspoň něco z toho, co bude možné najít na našich internetových stránkách.

A už teď je toho tam spousta – především v rubrikách *Františkánské texty* a *Formační texty*. Skutečným objevem je rozsáhlý soubor textů vypracovaných na celosvětové úrovni členy františkánské rodiny včetně SFRŽ, který se nám podařilo nedávno získat v českém překladu (prostřednictvím br. Jiřího Tůmy) – *Základního kurzu františkánského misijnářského charismatu* (CCFMC). Tomu, kdo se zajímá o současnou tvář františkánství v našem světě – jak v zemích západní civilizace, tak rozvojovém světě – kdo sdílí skutečný františkánský zájem o to, aby Ježíšovo pozvání k proměně světa láskou, prostotou a radostí přišlo ke všem, kteří na něj – mnohdy nevědomky – zoufale čekají, ten tu najde vydatný pramen. Aspoň něco z toho postupně uveřejníme i ve Zpravodaji.

CO BYLO

Víkendový formační seminář v Brně 16-18.3. 2007

Přinášíme vám přehledné vyhodnocení ankety z odevzdaných 28 odpovědních lístků

1. Jsi spokojený s tématem semináře?

- 20x odpověď ANO
- vhodný
- částečně (sebepoznání je jistě důležité a potřebné), ale v téhle oblasti mě vede Bůh a dává mi jasně poznat mou osobnost ...
- pro mne nové – беру
- s přednáškou p.profesora jsem byla velmi spokojená a těším se na pokračování
- téměř ano, skoro ano
- velice
- ano, radost je základ
- ano, ale očekával bych spíše františkánská témata

2. Byly pro tebe přednášky srozumitelné?

- 18x odpověď ANO
- vesměs ano
- ano, protože mi to je známé z modlitby
- výborně podané
- dost náročné
- ano, zajímavé – téma na delší dobu
- velmi zajímavé, pokud bude více lidí, doporučuji mikrofon
- částečně
- poměrně
- někdy moc vědecké

- ano, jsem rád, že se mohu opřít o materiály
- 3. Jsi spokojený se strukturou semináře?**
- 24x ANO
 - částečně, málo konkrétních osobních příkladů a osobních svědectví pro povzbuzení a probuzení
 - oproti roku 2000 výrazně lepší, pro víc lidí, doporučen mikrofon
 - ano i ne (ale bez návrhu)
 - ano, ale – zkrátit dobu přednášek na únosnou dobu – do 50 min
- 4. Máš návrh jak tuto strukturu zlepšit?**
- 22 x NE
 - osobní příklady a svědectví
 - seminář je plynulý a je vše, co je třeba
 - pokaždé jiné, ale propracovanější
 - ano, ale bez návrhu,
 - 2x bez návrhu, bez návrhu
- 5. Byl jsi spokojen s organizací semináře?**
- 26x ANO
 - 2x Skvělá -, výborná, vše šlo podle programu
 - perfektní vše přiměřeně a vhodně naplánované

zpracovala Marie Magdalena Janáčková

Za poutí do Poříčí nad Sázavou 2007

Mše sv. za našeho bratra dr. Františka Noska (1886-1935) byla opět slavena v Poříčí nad Sázavou u sv. Havla a to v sobotu 21. dubna. Poutníci se sešli z různých míst. Většina jich přijela z Prahy; také P. Miloslav Fiala OPraem., který byl hlavním celebrantem. Ve své promluvě konstatoval, že již v Noskově době bylo mnoho politikaření snad ve všech politických stranách. Citoval Noskova současníka, P. Františka Vaňka, děkana v Pelhřimově (autor knihy „Na krásné samotě“). Ten o Noskovi napsal, že pro svou upřímnost měl potíže i ve své (křesťanské) politické straně.

Významná byla účast asi 16 věřících z Chrudimi, Noskova rodiště. Chtěl přijet i P. Josef Smola, arciděkan v Chrudimi, který měl být hlavním celebrantem. Pro nemoc jej však zastoupil kněz Pavel Hájek, který mu v Chrudimi pomáhá. Koncelebroval též P. Pavel Čtvrtečka, duchovní správce v Nasavrkách (jižně od Chrudimi). Nasavrký mají vztah k činnosti dr. Noska. Napomohl tam k založení Domova sv. Kláry (charitativní instituce) v roce 1932. Noskovo nasazení pro dobrou věc není zapomenuto, i když byl domov později zrušen. Poutníci přijeli (spíše po jednom) i z dalších míst. Příbram byla zastoupena sestrou ministryní, Marií Váchovou OFS. Jeden z poutníků přijel již podruhé z Chomutova atd.

Největší radost můžeme mít z věřících přímo v Poříčí i z tamějšího duchovního správce P. Andrzeje Grygiela. Vždy srdečně vítají poutníky a zvou je po mši sv. do sálu v budově fary vedle kostela sv. Havla. Letos v tomto sále již od dopoledne zasedala Národní rada SFŘ. Schválila mj. návrh na zřízení pamětní desky dr. Noskovi na domě v Praze-Karlíně, kde bydlel s rodinou.

Náklady na zřízení desky budou financovány z darů. Někteří přispěli přímo na místě. Příspěvek je možno též zaslat na fond „Nosek“, který už nějakou dobu spravuje Národní rada SFŘ. Příspěvek zašlete na účet NR, který má číslo 189969375/0300; uveďte se variabilní symbol 888. Název účtu: Sekulární františkánský řád. Na požádání dostanete potvrzení o daru (lze uplatnit jako částku snižující základ daně).

M. Müller OFS (MBS Praha-Spořilov)

Mariánská pouť 2007

Letošní již 269. ročník se nelišil po formální stránce od předchozích: Na mši svaté v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Praze na Strahově se nás sešlo okolo 200 účastníků, kteří se zúčastnili i procesí vedené strahovským premonstrátským opatem P. Michaelem Pojezdným. Za krásného počasí jsme se po 12 hod. a po loretánských litaních vydali v počtu 102 poutníků od sochy P. Marie v exilu na pouť Prahou. V pěti kostelech jsme se pomodlili pět desátků slavného růžence a také zazpívali vždy několik slok mariánských písní. Modlitby i námahu jsme letos obětovali za potřeby našich bratrů a sester v jednotlivých kontinentech (tak, jak bylo publikováno v minulém Zpravodaji o činnosti Franciscana International). Závěrečné Tedeum k oslavě našeho Pána bylo v chrámu Panny Marie před Týnem. Náš dík za aktivní pomoc při pouti i liturgii patří otci Antonínu Klaretovi a bratru Česlavovi.

František Reichel

Pouť seniorů do Hájků 24. května

Pouť měla následující program:

- 9.15 Sraz na konečné tramvají č. 22 a 25 na Bílé Hoře
- 9.28 Odjezd autobusem č. 347 do stanice Staré Litovice
- 10.00 Odehod poutníků z konečné stanice v Litovicích obnovenou starou poutní cestou (2,5 km). *Modlitba růžence.*
- 11.15 Prohlídka kláštera
- 12.00 Mše svatá u Panny Marie Hájecké (celebroval P. Řehoř Mareček, OFS)
- 13.00 hod. Posezení a občerstvení

Doufám, že aspoň příště (a případně na internetových stránkách) z této inspirativní oblastní akce pražských sekulárních františkánů, která se konala už po čtvrté, přineseme i nějaké osobní svědectví.

Jiří Zajíc

Aktualizovaný plán celostátních a oblastních akcí v roce 2007

Poř. číslo	Akce	Termín	Poznámka
1	Exercicie Český Těšín	11.-14. června	P. Sebastian Kopec OFMConv.
2	Pout' do Assisi	13.-17. června	Příloha v minulém čísle
3	Eufra 2007	19.-28. července	Donovaly na Slovensku
4	Setkání mládeže na Cvilíně	červenec	
6	Oblastní setkání	září	Olomouc
7	Oblastní pout' Hrádek u Vlašimi	15. září	12.00 mše sv.
8	Františkánská pout'	21.-22. září	Svatý Hostýn
9	Formační seminář	21.-23. září	Svatý Hostýn
10	Oslava Anežky České	12. listopadu	

Pout' do Lidic 2007

Tradiční pout' směřující do kaple střediska OÁZA, která je prvním sakrálním prostorem v Lidicích od zboření kostela sv. Martina v roce 1942. V ní je nyní mj. sloužena každoroční poutní mše svatá. Letos bude slavena přímo ve výroční den lidické tragedie, tj. **v neděli 10. června 2007, a to v 15 hodin**. Celebrantem bude P. Jaroslav Ptáček OCr., farář z Unhoště.

Do Lidic je možno putovat pěšky, nebo přijet autobusem:

Pěší pout' vychází v 8 hodin od rotundy v Přední Kopanině. Poutníci se tam dostanou autobusem č. 312 pražské integrované dopravy, který odjíždí od stanice metra Dejvická v 7.30 hod. (od středního východu z metra). Je možno jet i pozdějším autobusem (též č. 312), s odjezdem v 9.30 hod., a připojit se k poutníkům u kostela v Tuchoměřicích v 10 hodin.

Autobus z Prahy do Lidic odjíždí od stanice metra Dejvická ve 13.30 hod. Jede ze stanoviště č.2 v Evropské ul. Příjezd do Lidic je ve 13.55 hod., takže je možno se ještě přede mší sv. pomodlit u hrobu lidických mučedníků, kde se zastavuje i pěší pout'.

Další podrobnosti jsou v Příloze 1.

FRANTIŠKÁNSKÁ RODINA SE ZAVAZUJE K „JEDNOHLASNOSTI“ PŘI OBHAJOBĚ

USA, Baltimore, Maryland, 27. března 2007

Ve dnech 7.-9. 3. 2007 se v americkém Baltimoru sešlo přes 130 členů františkánské rodiny, a to jak vedoucí, tak zástupci hnutí za spravedlnost, mír a integritu stvoření, kteří zastupovali 69 provincií, kongregací, oblastí SFŘ a ekumenické partnery z celých USA, aby projednali a poznali způsoby, jak zviditelnit a zefektivnit františkánskou účast v úsilí o nápravu vztahů při nastolování spravedlnosti ve světě.

Na tomto setkání františkánští bratři, sestry, sekulárové a ekumenické vyzvali celou františkánskou rodinu v USA, aby „*mluvila jedním jazykem s cílem úpravy státní sociální politiky*“. Shromáždění bylo největším setkáním františkánů v USA v dějinách, které se kdy sešlo k diskusi o lepší obhajobě chudých, opomíjených a obětí nespravedlnosti.

Hovořilo se o tom, jakou angažovanost vyžaduje františkánské charisma od svých následovníků v transformaci dnešního světa, diskutovalo se o moderních souvislostech globalizace a skutečnosti vlastního státu s tím, že vztahy vlastní země s ostatním světem musí být základem františkánské obhajovací činnosti.

Na setkání vystoupili zástupci „Franciscan Voice“ (Františkánský hlas), kteří uvedli své zkušenosti ze služby chudým a opomíjeným v Brazílii a Keni. Ve svých vystoupeních pomohli lépe objasnit vazbu mezi bohatostí františkánského charismatu a jejich zkušenostmi ze světa.

Na základě diskuse se účastníci setkání zaměřili na to, *jak* by mohli postavit „Františkánský hlas“ na široký základ. Společně sepsali prohlášení, vyzývající františkánskou rodinu ke společné práci v sociální transformaci světa. Je uvedeno na konci tohoto článku. Dohodli se na zajištění široké spolupráce různých komisí ve františkánské rodině, směřující k tomu, „*abychom šli spolu s našimi bratry a sestrami, kteří jsou chudí a opomíjeni, ... abychom hájili mír a znovu zajistili důstojnost všeho stvoření*“. Na závěr přijali účastníci ve společné modlitbě vzájemný závazek společně budovat struktury, které vnesou ducha a hlas svatého Františka a svaté Kláry do světa, který volá po změně.

Prohlášení františkánské rodiny, přijaté 9. března 2007

My, františkánští bratři a sestry, řeholní a sekulární, jsme se shromáždili z celých Spojených států v Baltimoru, MD, abychom poznali možnost sjednocení františkánského hlasu za spravedlnost. S velkým zájmem o problémy odlidšťování v naší společnosti jsme poznali trendy, směřující proti našemu povolání jako následovníků Krista. Vidíme, že máme sílu k účinné obhajobě přerozdělování zdrojů, odpovědné péče o stvoření a ozdravení vztahů uvnitř františkánské rodiny, církve a společnosti. K tomuto cíli se společně zavazujeme a vyzýváme všechny členy františkánské rodiny, aby hovořili jedním františkánským jazykem k dosažení větší účinnosti národní sociální politiky. Chceme na společné cestě s našimi bratry a sestrami, kteří jsou chudí a opomíjeni, bránit mír a znovu obnovit důstojnost všeho stvoření.

Jiří Tůma OFS

Zájemci o činnost tohoto mezinárodního společenství františkánů si mohou další informace hledat i na adrese <http://www.franciscansinternational.org/>

INSTITUT FRANTIŠKÁNSKÝH STUDIÍ

zve všechny křesťany, kteří chtějí prohloubit svůj duchovní život v duchu františkánské spirituality, k formačnímu studiu v roce 2007 – 2008.

IFS je pomocí při formaci bratřím a sestrám františkánských společenství zasvěceného života, ale též členům Sekulárního františkánského řádu i všem křesťanům, kteří mají hluboký zájem o tuto spiritualitu. Studijní texty a informace o studiu jsou zveřejňovány průběžně na internetových stránkách IFS <http://web.katolik.cz/ifs>.

Formační studium probíhá systémem spirálových osnov po dobu tří let. Každý rok mohou být přijímáni noví posluchači. Přednášky probíhají jedenkrát za měsíc. Vyučuje se od září do června. Formační studium probíhá semestrálně. Jeden semestr tvoří 4 přednáškové dny a 1 den, který je vyhrazen pro zkoušení. Celé studium probíhá zároveň v Praze a Olomouci. Posluchači nejsou povinni skládat zkoušky, avšak ti, kteří mají zájem o získání interního diplomu o absolvování Institutu františkánských studií, musí složit zkoušky ze všech předmětů po celé tři roky studia. Každý posluchač platí po celou dobu studia poplatek 500,- Kč ročně. Podrobnosti jsou v Příloze 2 a 3.

Loni v létě

skutečný příběh

Kostelem vanul svěží chladný vzduch, otevřenými dveřmi doléhaly dětské hlasy z parku. Rozstříkávaly se pod chrámovou klenbou jako kapky vodotrysku a padaly do květů pod sochou Panny Marie. Občas zvuk odrazilily stěny a obrazy na nich, jakoby si předávaly zprávu. Záblesky zapadajícího slunce vyvolávaly na tvářích svatých mihotání jako náznaky úsměvu. Několik skloněných postav se v lavicích modlilo.

Najednou vběhlo dovnitř dítě, asi pětiletý klouček, a za ním dívka. Snažila se ho dostihnout a tak vešla i ona. Za nimi se vynořili další tři kluci. Děti vešly váhavě, klouček vpředu se rozhlížel udiveně kolem. Drobná dívka se snažila ho udržet.

Vstala jsem z lavice, rozpráhla ruce a s úsměvem jsem šla dětem naproti a zeptala se, jestli za někým jdou, nebo přišly jen tak. Dívka řekla, že se jmenuje Veronika a pak mi sdělila, že běžela za Lukáškem - to byl ten nejmenší. Další tři se připojili a sdělili, že tady, v kostele, ještě nebyli.

Pozvala jsem děti dál. Vzala jsem Lukáška za ruku a děti mě obklopily. Ptaly se jedno přes druhé, co to tady je, kdo je to tam vpředu na tom dřevě a co tady lidi dělají. Přivedla jsem je ke kropence se svěcenou vodou a řekla, že tou se vždy pokřizuji, když do kostela vejdu.

„A proč sem chodíš?“ vyhrkl Lukáš. Dávala jsem si prst na ústa, aby nerušily ostatní. Tak šeptaly. Veronika se na mě tázavě dívala, ostatní se natahovaly ke kropence. „Chodím se sem modlit a tady smočím prsty a udělám tohle,“ udělala jsem kříž. „Mně to taky udělej“ povídá Lukáš. „A mně...“ přidali se ostatní.

Nejstarší byl Václav. Chodil do druhé třídy, pak Veronika, dál Honzík a Jirka, ti do první. Lukáš byl nejmladší, ještě do školy nechodil. Václav chtěl do nádoby se svěcenou vodou namočit ruce. Tak jsem ho trochu nadzvedla. „Proč to děláš?“ ptám se ho. „Abych uviděl,“ odpověděl Václav. Nic jsem na to neříkala. Pane, ty víš, co myslí. „Jdu se modlit,“ povídám. Lukáš se mne držel za ruku, Veronika v těsném závěsu. Jiřík mi sdělil: „Já chci taky a kdo je to tam na tom dřevě?“ zopakoval otázku. Vzala jsem za ruku i Jiříka, všichni šli se mnou k oltáři. Klekla jsem si k mřížce, děti kolem mne. „To je Pán Ježíš,“ říkám. „Zemřel za nás na kříži, aby nás zachránil před věčnou smrtí. Obětoval sám sebe za zlé skutky všech lidí.“ Byly zticha. Veronika povídá: „To jednou říkala babička, že abychom nešli do pekla.“ „A je mrtvý?“ zeptal se Honzík. „Na kříži zemřel, ale potom vstal z mrtvých a žije. Proto se k němu modlíme. Kdyby byl mrtvý, nemělo by to cenu.“ „Jo, neslyšel by to,“ povídal Honzík. „Já nevidím, že je živý,“ povídá Lukáš. „Nemůžeš,“ odpovídám, „nemůžeme vidět živého Ježíše, tak jak je, ale je živý v té bílé oplatce, co byste mohli vidět. Je tam tajemně skrytý naším očím.“ „Viděla jsem tu oplatku,“ povídá najednou Veronika. „Kde je?“ ptají se Jiřík a Lukáš současně. Vysvětluji, kde je „Nejsvětější.“ „No tak už se budeme modlit,“ ukončuje moje vysvětlení Lukáš. „Za koho?“ ptám se. „Za babičku, za slepého pána, co bydlí u nás v domě, za mamku a tátu“, chrlí děti své prosby. Jen k tomu dodávám: „Pane Ježíši, vyslyš nás a smiluje se.“ Mají sepnuté ruce a klečí vedle mě. Dívají se na mne a napodobují, co dělám. Dětské oči jsou jako otevřená okna. Odráží se v nich světlo, dopadající na kování na oltářních dvířkách, na kříž na svatostánku.

Pane, to tys je pozval, nejmenší přišli, jako pastýři k jesličkám... Poslal jsi děti, když dospělí neumí

přijít. Zalykám se radostí. Občas dětem při šepotu hlásek ujede, vzlétne jako ptáče ke klenbě nebes.

Ke Tvé cti a slávě!

Pak vstáváme, pokoušejí se udělat kříž, jako já. Jdeme do lavice. Posedaly si vedle mne jako vlaš-tovky na drát. Václav se ptá, jestli mohou být na mši se mnou. Rodiče prý je hledat nebudou. Vysvětluji, co mají dělat, co se bude dít. „Budeme dělat, jak to děláš ty,“ ukončuje Veronika.

Mše sv. začíná, vstávají spolu s námi. Starší děti si půjčily zpěvník, Lukášek sedí vedle mně a chvílemi se ptá. Občas zmizí pod lavicí, dívá se na mě zespondu.. Když přichází chvíle proměňování, starší děti chtějí vysvětlení. „Pán Ježíš se vtěluje do bílé hostie, tak jej můžeme vidět a přijímat.“ Chtějí se mnou k přijímání. Říkám, že to teď ještě nejde, teprve až budou připraveni, ale nabízím, že si mohou jít pro křížek, pro požehnání. Jdou se mnou, přede mnou a vážně přijímají křížek. V lavici se mne Václav ptá, jestli jsem „to spolkla“. „Ano, přijala jsem Pána Ježíše“. „Já ho taky dostanu, až budu velký. Dostanu?“ ptá se. Kývám, nemohu mluvit. Buší mi srdce radostí, zvláštním pocitem, který se nedá popsat. „Paní,“ šeptá Jiřík, „zůstane mi ten křížek, i když se umyju?“ „Určitě,“ uklidňuji ho. Děti jsou tiché, i Lukášek sedí klidně. Najednou do rozjímavého ticha říká nahlas: „Tady je krásně, já bych tu chtěl spát!“. Jeho hlásek zní kostelem. Po mši odchází spořádaně se mnou a manželem a Václav sděluje, že přijdou zítra zase.

Nemohli jsme doma usnout, převalovala jsem se na posteli, rozjařená, šťastná, plná dojmů. A děkovali jsme za tolik milostí. Zázitek je živý i dnes.

PhDr. Irena Lesová, OFS

Ze života společenství SFŘ - Stará Boleslav

V úterý 8. května 2007 si připomeneme rok a půl ode dne, kdy naše místní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu - Stará Boleslav dostalo od pana kardinála Miloslava Vlka požehnání a začlenilo se tak plně do církve i celé františkánské rodiny. Chtěl bych se zde s vámi podělit o malé vzpomínky z období jeho vzniku a zároveň jej tak i představit.

Vše začalo při kostele Panny Marie Sněžné v Praze, kde jsme se jako členové Sekulárního františkánského řádu – společenství rodin scházeli jednou měsíčně nad rozjímáním evangelia a společnou modlitbou. Právě zde jsme pocítili potřebu intenzivnějších setkání, a tak místní rada začala podporovat vznik menších skupinek. Myšlenka o přirozeném rozdělení na několik menších společenství se zpočátku jevila jako nepřekonatelný problém, a to vzhledem k vytíženosti duchovních asistentů prvního řádu. Božím řízením se vše změnilo, když naše skupina zažádala o ustanovení nového společenství. Jako duchovní asistent nám byla k naší veliké radosti přidělena sestra Imelda z kongregace Školských sester III. řádu svatého Františka.

K našemu životu dnes neodmyslitelně patří pravidelná úterní setkávání jednou za dva týdny v domě manželů Urbanových v Brandýse nad Labem. Je zde vždy krásná atmosféra a tak kromě modlitby a četby Písma zde nacházíme též cestu jeden k druhému. Nejsme nijak uzavřené společenství a vítáme mezi sebou každého, kdo sympatizuje s ideály sv. Františka a nebo touží je poznat.

Jedna naše sestra nám nabídla k pobytu faru na Jitřavě, která leží v okrese Liberec. Jednou za čas zde pořádáme víkendová duchovní cvičení. Přijíždějí sem i ti, kdo se našich setkání nemohou pravidelně účastnit.

Od společenství rodin při kostele Panny Marie Sněžné jsme přijali též závazek pořádání letních exercičních cvičení, která nejsou určena jen pro františkány, ale i pro širší okruh zájemců. V červenci loňského roku se tato cvičení konala u Školských sester na Hoješíně pod vedením P. Michala Františka Pometla, OFM. Tématem byla lidská sexualita a bratr Michal zde čerpal z přednášek Jana Pavla II., sebraných v knize „Teologie těla“. Předností těchto duchovních cvičení je to, že jsou vítány i děti, takže se mohou účastnit oba rodiče a nemusí si hlídání sjednávat jinde. Program pro dospělé není ovšem omezen na manžele, je zajímavý i pro svobodné.

Na konci dubna 2006 se naše společenství vypravilo do Itálie a to přímo do Assisi a na místa, která jsou spojena se životem svatého Františka.

Dnes máme 8 profesních členů, 2 novice a 1 kandidáta. Jsou zde zastoupeny všechny věkové kategorie a to jak svobodní, tak manželé.

Za naši přednost pokládám otevřenost každému, kdo k nám přichází a také, že jsme ochotni prohlubovat naše vzájemné bratrství vůči všem lidem.

Nevýhodou se může jevit fakt, že naši členové nejsou ze stejné farnosti, a tím nemohou jako společenství v ní jednotně spolupracovat. O to důležitější se stává potřeba vzájemného sebesdílení se v modlitbě.

Prosíme všichni o Ducha svatého při hledání modu vivendi našeho společenství a o probuzení života tam, kde se vytratilo nadšení.

Jan Novák, ministr MBS

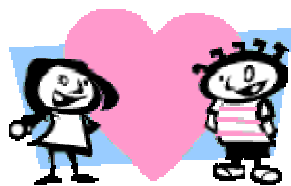

Společné foto z letních exercičí

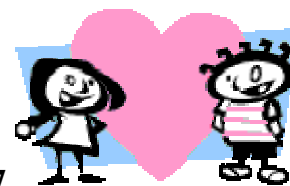
Výročí narození červenec, srpen, září 2007

Společenství	Příjmení	Jméno	Řádové jméno	Datum	Výročí
Praha PMS	Blaskovičová	Anna	Františka	1912	95
Praha PMS	Marková	Emilie	Agata	1912	95
Praha PMS	Raulvolfová	Anna	Kateřina Sienská	1912	95
Praha PMS	Srpová	Anna	Alžběta	1912	95
Brno, kapucíni	Hermann	Otto	Felix Cantalucio	9.7.1917	90
Praha PMS	Rendlová	Marie	Antonie	1922	85
Praha PMS	Syrová	Božena	Marie	1922	85
Praha PMS	Šimová	Ludmila	Klára	1922	85
BS	Bartošová	Marie		1922	85
Popovice	Pavelková	Anna	Marie	3.7.1927	80
Třebíč	Jará	Marie	Anna	4.7.1927	80
Český Těšín	Urbánczyková	Zuzana	Marie	2.8.1927	80
Karviná	Woreková	Maria		22.8.1927	80
Čeladná	Bohuslavová	Adéla	Marie	1927	80
Čeladná	Štefková	Vlasta	Ludmila	1927	80
Praha PMS	Brožková	Libuše	Romana	1927	80
Praha PMS	Kubásková	Bohumila	Augustina	1927	80
Karviná	Poliačiková	Jana	Marie	1.7.1932	75
Kroměříž	Olšanská	Ludmila	Terezie	13.7.1932	75
Karviná	Topalowová	Anna		17.7.1932	75
Uherské Hradiště	Šubrtová	Jaromíra	Klára	16.8.1932	75
Olomouc	Navrátilová	Marie	Klára	30.8.1932	75
Pízeň	Škodová	Ludmila	Blanka	12.9.1932	75
Český Těšín	Siudová	Emilie	Marie	20.9.1932	75
Liberec	Petrová	Anna		30.9.1932	75
Čeladná	Mohelníková	Marie		1932	75
Praha PMS	Stojánková	Jana	Bonaventura	1932	75
Staré Město	Foltýnek	František	Josef	10.8.1937	70
Čeladná	Halabicová	Vlasta		1937	70
Čeladná	Nevrlá	Irena	Klára	1937	70
Praha PMS	Zámečnicková	Alena	Tarzicie	1937	70
Praha PMS	Navrátilová	Anna	Klára	1937	70
Zlín	Husková	Marie		3.8.1942	65
Čáslav	Dvořáčková	Božena		17.8.1942	65
Moravská Třebová	Navrátilová	Milada	Zdislava	30.8.1942	65
Uherské Hradiště	Čejková	Jindřiška	Hyacinta z Mariscotti	30.8.1942	65
Havířov	Šmahlíková	Ludmila	Terezie	27.9.1942	65
Praha PMS	Prylová	Dagmar	Marie	1942	65
Přerov	Umrian	Alojs	Maria	2.8.1947	60
Karviná	Němec	Václav	Petr	27.9.1947	60
Praha PMS	Eliášková	Věra	Terezie	1947	60
Praha PMS	Chumchalová	Stanislava	Terezie	1947	60
Praha PMS	Makonj	Karel	Pacifik	1947	60
Praha PMS	Žáková	Pavla	Monika	1952	55
Svatava	Mařík	Antonín	František	12.7.1957	50
Frýdek-Místek	Hasal	Karel	Jan	25.8.1957	50
Svatava	Somorovská	Helga	Terezie od dítěte Jež.	15.9.1957	50
Moravská Třebová	Žilka	František	Jan Nepomucký	28.9.1962	45
Praha PMS	Margraftová	Alena	Terezie	1962	45
Praha PMS	Válka	Petr	Matouš	1962	45
Praha PMS	Válková	Jana	Marie	1962	45
Praha PMS	Valtová	Jana	Anežka	1962	45
Brno, kapucíni	Matoušek	Pavel	Damián	10.7.1967	40
Brandýs nad Orlicí	Kučera	František	Vojtěch	15.8.1967	40
Havířov	Tempír	Ivo	Jan Křtitel	7.9.1967	40
Šternberk	Švecová	Pavla		23.9.1967	40
Olomouc rodiny	Slimaříková	Barbora		27.8.1972	35

Společenství	Příjmení	Jméno	Řádové jméno	Datum	Výročí
Stará Boleslav	Nováková	Karolína	Klára	20.7.1972	35
Fulnek	Matúšů	Václav		24.9.1972	35
Praha PMS	Luková	Martina	Klára	1972	35
Stará Boleslav	Vášová	Věra		2.7.1982	30

Výročí profese červenec, srpen, září 2007

Společenství	Příjmení	Jméno	Řádové jméno	Datum	Výročí
Praha PMS	Vašíčková	Anna	Pia	1937	70
Praha PMS	Ludvíková	Eliška	Hortensie	1947	60
Praha PMS	Volfová	Marie	Klára	1947	60
Havířov	Šovinská	Helena	Ludmila	21.9.1952	55
Plzeň	Krysová	Marie	Františka	23.7.1977	30
Karviná	Kovalová	Alžběta		8.8.1977	30
Karviná	Kondrček	Edmund	Augustýn	26.8.1982	25
Karviná	Rejdová	Františka		26.8.1982	25
Karviná	Swierczynová	Aniela		17.8.1987	20
Frydek-Místek	Hasal	Karel	Jan	1987	20
Frydek-Místek	Hasalová	Marie	Terezie	1987	20
Frydek-Místek	Kubačková	Lucie	Terezie	1987	20
Frydek-Místek	Olková	Hana		1987	20
Frydek-Místek	Šmalcová	Anna		1987	20
Praha PMS	Baláková	Ludmila	Anežka	1987	20
Praha Spořilov	Vašků (Bulínová)	Jitka	Jitka	1987	20
Liberec	Tirpáková	Květa	Markéta z Cortony	1987	20
Praha PMS	Vokounová	Helena	Marie Magdalena	1987	20
Praha PMS	Margraftová	Alena	Terezie	1992	15
Praha PMS	Šotolová	Olga	Pavla	1992	15
Opočno	Novotná	Ludmila	Ludmila	17.9.1992	15
Třebíč	Tučková	Magdalena	Jana M. Vianeya	20.9.1992	15
Blažovice	Benešová	Ludmila	Ludmila	25.9.1992	15

Do Božího království nás předešly:

31.12.2006 s. Liduška Chudomelová z MBS PMS Praha, 29.1.2007 s. Alžběta Bartoníčková z MBS Příbram a 28.3.2007 s. Blažena Brančová z MBS Třebíč.

„*Odpočimutí dej zemřelým, Pane a světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají v pokoji.*“

Marie I. Schneiderová

ZÁHONY KVETOUČÍCH TULIPÁNŮ....

Jednání NR v Poříčí nad Sázavou - blahopřání s chvilkou zamyšlení

Dnes máme příležitost oslavit jednak kulaté výročí sestry Marie Schneiderové a zároveň se radovat z blízkého svátku sv. Jiří a jeho jmenovců. Při této příležitosti si můžeme promítnout krásy bouřlivě se probouzející jarní přírody, jak jsme ji viděli, když jsme se ráno dopravovali sem do Poříčí a zároveň se ztišit v malém zamyšlení, abychom se lépe soustředili na práci, která nás čeká.

Dnešní zastavení je na téma tulipány, je to zároveň pozornost pro naše oslavence.

Dívám se na vás *záhony kvetoucích tulipánů*....

Nechávám se prostoupit tím, co ve mně vyvolává pohádkové hýření barev mezi kvetoucími stromy ve vzduchu rozechvělém jarem. Jako neskutečné přízraky krásy vztyčujete vysoko nádherné hlavy a otevíráte slunci poklady nitra, které se skrývá za chladnými plátky.

Přilétne kos, zazpívá vám a vy se rozvíjete ještě víc, přijde vítr a rozhoupáte se v tanečním rytmu. Každý se u vás aspoň na chvíli zastaví. Dětem se rozšíří oči údivem, velcí si povzdechnou, jak nějaká vzpomínka zavadila o jejich srdce. Všechny ty krásy, forma i barvy byly ukryty v malé cibulce, která dřímala dlouhý zimní sen.

Pane, co všechno nosíme v nitru my! Co by tu bylo květů a krásy, kdybychom vytvořili vhodné podmínky.

Oblaka letí rychle, slunce stoupá a ty prožíváš intenzivně nejkrásnější čas. Máš jen jeden květ, ale ten je nádherný. Podobně ani já nemusím vytvořit mnoho, ale musí to být krásné a užitečné. Musím prostě dobře prožít život, který mně byl svěřen.

Dívám se na tebe, zářivá krásu, a chtěl(a) bych se naučit jedno: umět spěchat, umět spěchat správně, nic nepokazit, ale všechno získat... navždy ...

Radost, energii, času tolik, kolik na vše potřebuješ a Boží požehnání k Tvému svátku Ti přeje celá NR SFŘ.

Marie Magdalena

Modleme se společně na tyto úmysly:

- za bratry a sestry v celé františkánské rodině
 - za věrnost odkazu svatého Františka
 - za NR SFŘ a duchovní asistenty
 - za nové členy SFŘ

Marie Schneiderová

Propagační letáky a schválené texty dokumentů na www

Společenství, která si nevyzvedla propagační letáky SFŘ na volební kapitule, se mohou obrátit na Jiřího Zajíce (nejlépe e-mailem) a domluvit si převzetí potřebného množství. Při odběru do 50 kusů se platí výrobní náklady 2 Kč za kus (tedy max. 100 Kč). Při větším množství jsou další letáky již zdarma ☺

Jiri.Zajic@adam.cz; 723 963 939 (lepší SMS)

Jiří Zajíc

Vydává NR SFŘ,

**adresa sekretariátu: Národní rada Sekulárního františkánského řádu, Kapucínský klášter,
Kapucínská 2, 772 00 Olomouc, email: info@sfr.cz , <http://www.sfr.cz> ; číslo účtu: 189969375/0300**